

ertürk akşun

ve
kızın
adı
gece

DESTEK YAYINLARI: 889
EDEBİYAT: 260

ERTÜRK AKŞUN / VE KIZIN ADI GECE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu - Müjde Alganer - Özlem Esmergül
Son Okuma: Aslı Bahşi
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2018 (15.000 Adet)
16.-19. Baskı: Aralık 2018
20.-21. Baskı: Nisan 2019
22. Baskı: Aralık 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-352-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ertürk akşun

ve
kızın
adı
gece

1. BÖLÜM

Hiçbirimizin söyleyeceği yeni bir söz kalmadı şu hayat denen küflü, çürük sahnede...

Boşluk!

Evet, alabildiğine geniş bir boşluk...

İçi doldurulamaz bir boşluk...

Harcayarak, tüketerek doldurulabilecek cinsten değil...

Sömürücü, kan emici bir boşluk...

Sahnenin dışına atılmışım...

Biliyorum, hiçbirimizin söyleyeceği yeni bir söz kalmadı şu hayat denen küflü, çürük sahnede... Uyduruk repliklerimizi tekrarlayıp duruyoruz.

İnsanlığın sonu olacak bu boşluk!

Eksikliği hep bir başkasıyla, yeni bir hazla doldurma çabasındayız.

Ama boşluk dolmuyor.

Dolmayacak...

Dolmaz da...

Dolamaz...

Onunla tanışmadan evvel boşluğun onarılabılır olduğunu ben de henüz bilmiyordum ama şimdi biliyorum ve anlıyorum. İşte tam da bu yüzden yazıyorum sizlere bunları.

Hepimize öğretilmiş kalıplar var, biliyorum. Sistemin kalıpları... Sen istersen patern de, istersen toplumsal norm de, sonuç değişmez... Kalıp kalıptır. Baskı baskıdır.

İyi bir okula git, iyi bir işe gir, iyi bir sevgili bul, evlen, çoğal ve yok ol...

Hepsi bu...

Evet, hepsi büyük ve gösterişli bir oyun. Geride bıraktığı ise derin bir boşluk.

Benim adım Doruk...

Yirmi dokuz yaşında, hayatı başarmak üzerine kurulu, geçmişini unutmuş, kendince yok saymış, hatta kendini bile reddetmiş Doruk...

Kasabanın en zeki çocuğu, sınıfının birincisi Doruk...

Endüstri mühendisi Doruk...

Yüksek lisansını iktisat bölümünde yapmış Doruk...

Sağ kaşımda incecik bir yarık var. Çocukluktan kalma... Mahallenin bitirim tayfası hiç bırakmazdı peşimi. Zayıftım çünkü... Güçsüz, karşı gelemeydim. Hayır diyemeyen...

Gözlerim biraz kısık... bu doğuştan...

Başkalarının girmek için bileklerini keseceği iyi bir şirkette hızla yükselen Doruk'um ben.

Güzel bir sevgilisi olan Doruk...

Daha ne olsun... Ama her şey gibi bu da değişti.

İşimden atıldım, sevgilimin ihanetine uğradım.

Hayatını yeni çıkan eşyalara adayan çocuk Doruk, sevgilisini yanında bir manken gibi taşımayı seven Doruk...

Artık hiçbiri yok.

Bunlar sizin de yaşamadığınız şeyler değil elbette. Dedim ya, aynıyım sizinle... Aynıyız...

Ama artık bir farkla...

Ben onu tanıdım.

Onunla tanıştığımız gün çaresiz, parçalanmış ve tükenmiş haldeydim. Boşluk bana bakıyordu, ben boşluğa...

Bu sadece benim hikâyem değil, benimle birlikte onun da hikâyesi. Aslında hikâyelerimizin kesiştiği yer...

Benim hikâyem, onunla tanıştığım gün yazılmaya başladı. Bu yüzden, en çok onu anlatacağım size...

Yaşam sanatını öğretti bana. Haksızlığa isyan etmeyi, kendim olabilmeyi, istemediğim her şeye hayır demeyi, zincirlerimi kırmayı...

“Başkası tarafından kurtarılmayı bekleme, kendi başına kurtulmayı dene” dedi bir gün.

Bu kadar basit ama bir o kadar da güçlü dediği şey...

Evet, başlıyorum artık anlatmaya...

Arkasında bir hikâye bırakmış olan her şey yaşar...

Gerçek dünyada olup olmadığımı dahi bilmiyordum. Öylesine sığ ve iz bırakmayan hayali günler yaşıyordum. Sanki başka bir ruhum daha vardı ve aslıyla sürekli yer değiştiriyordu. İki kişilikli bir adamdım adeta.

Bitmişti...

Başarmak hayalim bitmişti, insanlara inancım bitmişti, aşka inancım bitmişti.

Aldatılmıştım... Güzel sevgilim en yakın arkadaşımın aldatmıştı beni. İş hayatımda kariyerimin zirvesine oynarken bir adı tarafından kendimi kapıda bulmuştum.

Çok yalnız hissediyordum kendimi. Yalnız ve çaresiz... Evde oturamıyordum, televizyon izleyemiyor, kitap okuyamıyordum.

Her ne kadar insanlardan kaçmak istesem de, yalnız kalacak kadar güçlü bulmuyordum kendimi.

Yalnızlık, güçlü olmayı gerektiriyordu. Ama ben korkak ve güçsüzdüm.

Teoman'ı aradım hemen.

Aslında pek samimi değildik. İşyerinden tanışıyoruz, hepsi bu. Çünkü ancak benden daha güçsüz ve korkak birisine tahammül edebilirdim. Teoman benden daha zayıf, daha fazla yalnızlıktan korkan biriydi. Telefonu alıp "Hadi kanka..." dedim. "Gel de bir şeyler içelim, hem film de izleriz." Telefonu kapattığımda

pişman olmuşum bile. Ama ben pişman olduğum her şeyi defalarca kez yapan bir adamdım zaten. “Tamam...” demişti Teoman. “Gelirim.”

O da yalnızdı, hepimizin yalnız ve çaresiz olması gibi.

Hıyar Teoman hiç zaman kaybetmemiş, pat diye damlamıştı.

“Ne içersin?” diye sordum yarım ağızla.

“Valla baba, ne varsa içerim” dedi. “Hava sıcak, bunaldım. Soğuk bir şey olsun.” Burnundaki eğrilik konuşurken daha da belirgin hale gelirdi Teoman’ın. Ne var ki bu kez çok dikkatimi çekmişti.

Küçük boylu, koca kafalı bir tipti Teoman. Dünyadaki bütün çirkinlikler o günlerde gözüme bir hançer gibi saplanıyordu. Sanırım insan umutlu olduğunda güzellikleri, çaresiz olduğundaya çirkinlikleri fark ediyor en çok.

“O zaman en iyisi bira...” dedim. “Ama evde yok. Sen bir koşu alıp gelsen?”

Misafirimi soluklanmadan markete yollamıştım. Bu yüzüzlüğü yaparken iyi bir nedenim vardı... Param yoktu çünkü...

Geçen ayın kirasını bile ödeyememiştim. Hiç itiraz etmeden kalkıp indi Teoman. Şirkette benim üstümde bir pozisyona gelmişti. Sebebi ne? İtaatkârlık tabii ki... Bunca yıllık iş hayatımda ilk defa bir konuda müdürüme karşı gelmiştim ve aynı gün kovulmuşum.

“Neden malt almadın lan?” diye yükledim Teoman’a. Hırslımı bu hıyardan çıkarmak istiyordum. Kendime şamar oğlanı seçmiştim onu...

Hem bira içiyor hem film izliyorduk ama çoğunlukla telefonlara bakıyorduk. Bir ara kafam attı. “Bu ne oğlum?” dedim. “Telefona bakmaya mı geldin sen buraya? Kalk evine git!”

Bir bacağına altına almış, keyfi yerinde oturuyordu ne güzel. Uysal bir köpek gibi sözlerimi kendine emir telakki ederek uyuşmuş bacağına indirip ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Tam çıkacakken, “Sen hâlâ iş bulamadın değil mi?” dedi. İntikamını alıyordu piç. Yaralı yerime sokuyordu bıçağını daha çok acıtmak için.

“Siktir git!” dedim yüzüne.

O gece, sessizlik içindeki balkona sığındım. Çıldıracaktım evin içinde. Bütün bu olup bitenler benim için o kadar yeni ve o kadar beklenmedik ki, zamanın affediciliğine ve unutuşuna terk edemiyordum kendimi.

Şehrin ışıklarına dalıp gittim. Şehri böyle tepeden izlemeyi seviyordum. Sanırım bu yükseklikte kendimi Yunan tanrılarına benzetiyordum, güçlü hissediyordum. Ne önemi varsa...

Fransız balkonumun bol işlemeli ferforje korkuluklarına ellerimi sertçe bastırıp, tehlikeli sayılacak şekilde aşağıya eğildim. Bu da son zamanlarda sıkça yaptığım cesaret denemelerimden biriydi...

“İnsanın kendini bilmesi ne güzel” derdi Murat... Murat benim tek dostum, daha doğrusu dost sandığım adamdı. Gerçek neydi ki gerçek dostluk ne olsun?

Çağımızın kirlettiği hangi duygu gerçek sayılabilir?

Dalıyorum öyle ama neye daldığımı da bilmiyorum. İçimdeki sesler hep haykırış. En çok da ölümü düşünüyorum bu aralar.

Cep telefonuma bakınca bir süreliğine susuyor düşüncelerim. Sosyal medya hesaplarıma bakıyorum el alışkanlığıyla.

Eskiden neredeyse yaptığım her şeyin fotoğrafını çekip paylaştırdım. Kaç kişi beğendi, kimler ne yorum yaptı, merakla incelerdim. Aldığım her beğeniyle dünyayı fethetmişim gibi övünürdüm.

Son bir aydır iyice azalttım sosyal medyayı. İstemsizce perhize girmiştim. Bir aydır hiç paylaşım yapmamışım Instagram'dan. Son yaptığım paylaşımı da on beş kişi beğenmiş zaten. Balkonda yarı çıplak oturuşumu bile yüz elli sivrisinek beğendi, şişirdiler her yanımı, oysa fotoğrafımı on beş kişi beğenmiş diye hayıflandım o an.

Gece, ağır adımlarla şehrin üstüne üstüne yürüyor. Dolunay, karanlıktan öcünü alır gibi ağır ağır yükseliyor göğe. “Korkmayın...” diyor sanki. “Korkmayın, ben varım. Karanlık da ne ki?”

İstanbul, içindekilerle beraber eskiyip çürüyor. Tüm kirli şeylerin, temiz olanları çabucak kirletmesi gibi, benim de üstümü, başımı, kalbimi ve hayallerimi kirletti, çürüttü bu şehir.

Dilsiz bir tutuklanma bu şehirde yaşanan her gün...

Çevren kalabalıklaştıkça, yüreğin yalnızlaşır... Bir dokunuş mesafesi kadar yakınında bile olsa sevdiklerin, hep gurbette gibisindir. Yakınlaştıkça, mesafeler girer araya... Fısıldayacak kadar kulağının dibinde bekleyen insanların çığlıkları duyulmaz burada.

Bu şehirde yaşamanın bedeli, pahalı ipek bir urganla öldürülme gibi...

Cesurlar için hayat, bitti denilen yerden yeniden başlar.

Saat kaçtı bilmiyorum. Dünyanın bütün yükünü sırtlayarak çıktım yataktan. Sürünerek girdim banyoya.

“Bugün başka...” dedim içimden. “Bugünkü yüküm fazla ağır. İntiharın kuşkulu yükü bu.”

Duş aldım, tıraş oldum.

Birde baktım ki dün geceki sıkıntımı ve azabımı elbise gibi üzerime giyinmişim.

Beni boğan ve beni eski yaşantıma bağlayan bu evde fazladan bir dakika bile kalmak istemiyordum. Teoman’la içtiğim bira şişeleri ortada dans ediyorlardı dünü hatırlatmak için.

Ne kadar hızla evden çıkmak istesem de, yine de özenle hırzırlandım. Kartal’da oturuyorum ben. Sahile yakın, yeni yapılmış sitelerden birinde... Çok katlı, akıllı sitelerden...

Bu sabahki salak sorunsalım oturduğum ilçenin adının neden Kartal olduğuydu. Google hazretlerine sormak istemiyorum, bu yüzden kafamda sorunsal olarak kalmasını tercih ediyorum.

Sokağa çıktığım anda ne yapacağımı şaşırđım.

Ama bazı alışkanlıklar hep devam eder.

Cep telefonum hâlâ son model ve istemsizce iki dakikada bir telefonumun ekranına bakmaya devam ediyorum. Belki Ayşe arar...

Utanmasam borsa haberlerini de takip edeceğim ama neyse ki tutuyorum kendimi. Borsada oynayacak param da yok zaten.

Şu lanet telefonu alabilmek için bile ne fedakârlıklar yapmıştım oysa. Gidip satsam mı diye geçiriyorum aklımdan.

Ne güzel de bahaneler bulmuştum oysa bu telefonu alırken. “Bu telefon olmadan bir dakika bile yaşayamam” diyordum. “Hayat burada dönüyor güzelim, çağa ayak uyduramayanların yeri ya yalnızlık ya da mezarlıktır” demiştim Ayşe’ye.

Oysaki Ayşe telefonumdan bile kıskanırdı beni. Yanıma yaklaşan her şeyden kıskanırdı. Ben de onu kıskanırdım tabii. Yalancı bir hıyar gibi davranacak değilim. Kıskanıyordum Ayşe’yi. “Seni ne kadar sevdiğimin bir göstergesi bu” diyordum ona. Hepimiz herkesi kıskanıyorduk. Çünkü kendimize hiç inanmıyorduk.

Siteden çıktıktan sonra, sahil yolunda yürüdüm uzun uzun. Ağzımda kilolarca temmuz sıcağı küfürleri...

Kafam patlamaya hazır bir bomba...

Pimi çekilmiş...

Nereye gidiyorum?

Aklımdakini gerçekleştirebilecek miyim yoksa?

Açıklarda bir tekne, ayaklarıma bağlanmış bir ağırlık ve dipsiz bir mavilik...

Şahane!

İntiharın kurtarıcılığı!

Tam bir haftadır kafamda evirip çevirdiğim düşünceydi bu!

İntihar!

Giderken sırtımdan atıp kurtulacağım yükleri düşünüyorum. Bir parça da olsa rahatlatıyor bu beni.

Başarmak yükünden, aileden, sevgiden ve aşktan... Her şeyin yükünü silkeleyeceğim az sonra. Hepsini maviye boğacağım, az kaldı. Omuzlarım hafiflemiş, belim doğrulmuş, kanatlarım esnemiş

şekilde çıkmak istiyorum son yolculuğuma. Cebimdeki telefonun suya düştüğünde bozulacağını düşünüyorum bir an. Kendimi tokatlamak geliyor içimden.

Dışarıdan bakınca iyi görünüyorum. Temiz, pak ve şık... Yanımdan geçip gidenlerin yüzümdeki intihar düşüncesini anlamalarına imkân yok. Kolumdaki Gucci saati satın alabilmek için günlerce simit peynir yemiştım akşam yemeğinde. Dışarıdan iyiydim ama içerisi cehennem yeri. Ruhum kirli, ruhum boş, ruhum aldatılmış...

Yenildim, kabul ediyorum.

Hiçbir sözü dinlenmemiş, hiçbir toprağa kök salmamış, hava-ya, suya karışmamış bir yaşamdan geriye ne kalırsa benden de o kadar kalacaktı işte.

Sahil boyunca uzanan çocuk parkları dolmuş bile... Çocuk sayısından fazla anne var sanki... Annelerin sosyalleşme alanları artık bu parklar. Geride bir çocuk bile bırakmamak... Benden bir çocuk bile kalmayacak, düşündüğüm intiharı gerçekleştirebilsem arkamdan kim ağlar acaba?

Ayşe'yle çocuk hayalleri de kurardık. Güzeldi, yalan değil... Aslında yalan... Ama önemi yok. Artık son! Bitti! Tekyönlü gidiş bu! Finish... The end...

Güle güle çılgın kalabalıklar...

Güle güle Ayşe...

Güle güle Murat...

Güle güle müdür...

Güle güle Allah hepinizin belasını versinler...

Saatlerce yürümüşüm sahilde. Bir motor çetesinin beyin delici gürültüsüyle kendime geldim.

İntihar! Kurtarıcı intihar! Korkaklığıma rağmen intihar!

Becerebilir miyim ki? Bilmiyorum. Umarım en azından bunu yapabilirim.

Bisikletli bir kadın geçiyor sahilten. Yaşlı mı, genç mi seçemiyorum. Gözlerim de bozulmaya başladı galiba. Hangi anının acı tortusuydu acaba bana şu bisikletli kadını fark ettiren? Neden kadını düşündüm ki şimdi? Bana, çocukluğumda Saruhanlı'da tanıdığım bir kadını anımsattı sanırım. Bu yüzden takılıp kaldım. Bu anı sürekli gördüğüm bir tablo gibi gözümün önünde. Burada kendimi izliyorum ben de. Gökyüzüne çıkmış, bir bulutun üzerine oturmuşum.

Sahneye bak! Geniş bir sahilde bir o yana bir bu yana yürüyen insanlar, sabitlenmiş şekilde hayatı aval aval izleyen ben ve bisikletli kadın...

Sonra kanatsız bir kuş gibi aşağıya düşüyorum. Hâlâ kadını inceliyorum.

Tuhaf kadının biri... En azından görünüşü öyle...

Şimdi anladım, annemi hatırlatıyor bana. Elbette zenginlik ve ihtişamıyla değil. İkisi de tipik ikiyüzlü duruş sergiliyorlar. Katır kadar inatçı oldukları derilerine kazınmış, mühür gibi, belli.

Evlerindeki despotça yönetimi her yerde uygulamak ister bu tipler. İçlerinde sevginin zerresi bile yok. Bir despot içinde sevgi taşıyabilir mi? Yanından köpeğiyle geçen kadına öyle bir bakış fırlattı ki, düşüncelerimin hepsini doğrulamış oldu. Hatırladıkça hepsinden nefret ediyorum, annemden de, babamdan da, ağabeylerimden de, kardeşlerimden de, arkadaşlarımdan da, eski sevgilimden de, çalıştığım işten de...

İyi ki yanıma kitap almışım, intihar edemezsem okurum. "Edemeyeceğini biliyorsun lan züppe" diyor sol yanımda beliren

şerefsiz hayalim. Ona katılmamak elde değil, bunu diyen iyilik meleğim mi, kötülük meleğim mi?

“Bak oğlum, şimdiden yamuk yapmaya hazırsın” diyorum içimden. Gücsüz Doruk, korkak Doruk...

En sevdiğim roman vardı cebimde. *Anayurt Oteli*, Yusuf Atılgan'ın...

Hemşerim olmasından dolayı değil, ilk okuduğumdan beri kendimi Zebercet gibi görürüm. Zebercet'i o kadar yakın buldum ki kendime... Onun o katil tarafına, yalnızlığına, sıkışmışlığına öylesine aşınayım ki...

Çağımızın, büyük şehirlerinin Zebercet'i derim kendime... O da bana ikinci görüşmemizde, “Kendini Zebercet gibi sıkışmış mı hissediyorsun?” demişti. Ne keskin bir görüşü vardı.

Asıl onu anlatacağım, merak etmeyin. Yavaşlığın muhteşem yaratıcılığına bırakın kendinizi.

Balık tutmaya gelmiş birkaç adam var kayalıkların üstünde. Keşke benim de böyle hobilerim olsaydı... İnsanın bir şeye bağlanması gerekiyor, bu bir fasulye fidesi de olabilir, bir çocuk da, dünyayı değiştirmek için bir amaç da...

Bense hep sahte hayallere bağlandım. Hiç hobim olmadı mesela... Kendimle ilgili hiç özgün bir isteğim olmadı. Hep başkalarının seçtiğini benimsemişim. Hep onların benden beklentilerini yaşamışım.

Bir adam oğluyla gelmiş sahile. Bu sıcakta avcı yeleği giymişler. Baba, bugünü özel kılmak için balıkçı teçhizatını eksiksiz getirmiş yanında. Kendince bir fark yaratma çabasında, olsun, sahte bile olsa bir çaba göstermiş...

Hobisi olmayan insan çorak toprakta yağmursuz kalmış ağaç gibidir. Benim gibi... Sadece başarıyı hayal eden ben, kendime bu kadar yüklenmemeliydim aslında, yani en azından kitap okuyan biriyim, arada yazarım da... Yazarken daha çok seviyorum kendimi. Kimseye söylemedim bu hevesimi, söyleyemedim. Alay ederler diye düşündüm. Geri zekâlı müdürüm raporu bana yazdırır, sonra utanmadan kendi adını koyardı üzerine.

Çok yazıp çok okuduğumu kimse bilmezdi. Utanılacak bir şeymiş gibi okuduğum kitapları sakladım hep. Bilgimi de. Bu çağda bilgi paraya çevrilmiyorsa yükten başka bir şey ifade etmiyor. Belki de ben böyle düşünen insanların arasında oldum. “Kandırmayan kendini, onlara sokulmak için duygu yalakalığı yapan sen değilmişsin gibi.” Tabii ki tuttuğum günlüklerin adını bile anmadım onların yanında.

Bugün ilk defa kendimleyim. Onlar yok. Onlardan sonsuza dek kurtulacağım. Kendimden de kendi güçsüzlüğümünden de.

Karşımda fotoğraf çekmeye çalışan bir adam var. Neyin peşinde acaba? Dedemin zamanından kalma tripotu kurmuş makinesine... “Bırak amca bu işleri, artık akıllı telefonların bin bir modeli var. Hareketli fotoğraf bile çekiyorlar” desem yanına gidip, kim bilir nasıl bir tepki verir...

Saat beşi geçmiş, iki üç saattir yürüdüğüm düşünülürse, demek ki köpek gibi uyumuşum. Akşam kaçta yattığımı hatırlamaya çalışıyorum ama nafiye, hiçbir fikrim yok, sürekli bir sarhoşluk hali yaşıyorum zaten...

Çaktırmadan yanına yaklaşıyorum adamın. Okumak ve yazmak dışında bir hobim daha olsun isterdim mesela. Fotoğraf çekmek... Seviyorum fotoğrafçıları. Zamanı durdurmak gibi bir etki yaratıyor bende. Adam ilgimi çekiyor bu yüzden. Objektifin